

LIBRARIA **DELFIN**

DUFF MCKAGAN

It's So Easy

+ ... și alte minciuni +

LIBRARIA DELFIN

+ CUPRINS +

CONTRIBUȚII LA EDIȚIA ÎN LIMBA ROMÂNĂ 7

NOTA AUTORULUI 13

PROLOG 15

PARTEA ÎNTÂI

KNOCKIN' ON HEAVEN'S DOOR 21

PARTEA A DOUA

JUST AN URCHIN LIVING UNDER THE STREET 95

PARTEA A TREIA

LOADED 155

PARTEA A PATRA

**I'D LOOK RIGHT UP AT NIGHT
AND ALL I'D SEE WAS DARKNESS 191**

LIBRARIA DELFIN PARTEA A CINCEA

A GOOD DAY TO DIE 237

PARTEA A ȘASEA

**YOU SHINED A LIGHT WHERE IT WAS DARK,
ON MY WASTED HEART 281**

PARTEA A ȘAPTEA

FALL TO PIECES 311

PARTEA A OPTA

**YOU CAN'T PUT YOUR ARMS
AROUND A MEMORY 335**

MULȚUMIRI 363

DESPRE AUTOR 367

DESPRE COLABORATOR 368

LIBRARIA DELFIN

PROLOG

august 2010

DJ Morty stă în picioare, în dreptul unei mese, în curtea din spatele casei. Ultimele raze palide de după-amiază târzie ale soarelui californian scaldă țiglele din lut ars ale casei cu etaj în care locuiesc împreună cu soția mea, Susan, și cu cele două fete, Grace și Mae. În fața pupitrului de DJ se află o mică podea din lemn lustruit – de fapt, un podium de dans portabil, pe care l-am închiriat împreună cu câteva mese mici și scaune.

Morty își selectează piesele de pe laptop, face ceva reglaje la consola de MP3-uri și mai verifică o dată conexiunile cablurilor care leagă amplificatoarele și difuzoarele. Se pregătește de petrecere. L-am mai întâlnit de câteva ori pe Morty la diverse evenimente din oraș; când nimeresc în mijlocul unei reuniuni cu hipsteri¹, mă simt ca un rătăcit expirat, așa că cel mai simplu lucru pe care-l pot face este să mă bag în vorbă cu DJ-ul, flecărind despre muzică.

Acum însă, pe măsură ce se lasă seara peste Los Angeles, mă simt și mai deconectat decât în mod obișnuit. Sau, să-i spunem altfel, mult mai inoportun. Grace face azi treisprezece ani și organizăm o petrecere. Fata ne-a comunicat deja, mie și mamei ei, să rămânem complet invizibili. Literal, cuvintele ei au fost următoarele: „Voi *nu* sunteți invitați”.

Încă unul din deliciile condiției de părinte.

---

¹ persoană care urmează cele mai recente tendințe culturale, mai ales pe cele considerate a fi în afara mainstream-ului

CAPITOLUL 1

Am cunoscut o mulțime de drogați. Mulți dintre acești dependenți fie au murit, fie continuă să aibă și-n ziua de azi o existență jalnică. Cu mulți dintre aceștia am împărtășit aceeași minunată poftă de viață, în timp ce, copii fiind, cântam împreună și priveam împreună înspre viitor. Desigur, nimeni nu-și propune să devină dependent de droguri sau alcoolice.

Unii experimentează aceste lucruri în tinerețe și merg mai departe. Alții nu reușesc.

Când Guns N' Roses a început să intre în conștiința publică, eram cunoscut ca *mare* băutor. În 1988, MTV a difuzat un concert în care Axl m-a prezentat publicului – așa cum făcea de obicei – drept „Duff McKagan, Regele Berilor”. La scurtă vreme după asta, o companie de producție, care lucra la un nou serial de desene animate, m-a sunat să întrebe dacă n-ar putea folosi numele „Duff” pentru o marcă de bere din cadrul serialului. Am pufnit în râs și le-am spus că, bineînțeles, nu e nicio problemă. Toată chestia suna ca o idee artistică ieftină sau ceva de genul – vreau să spun, cum să-ți treacă prin cap să faci desene animate pentru adulți? Nu știam că proiectul în cauză avea să devină *The Simpsons* și că-n câțiva ani voi începe să văd pahare de bere Duff și recuzită de gen în toate locurile pe unde treceam.

Și totuși, ținând cont de toate lucrurile pe care le-am văzut, reputația de băutor nu pare un lucru prea grozav. Când Guns N' Roses a petrecut în turnee douăzeci și opt de luni, din 1991 până în 1993, cu albumul *Use Your Illusion*, am ajuns cu consumul de alcool la cantități industriale. Pentru turneul mondial cu *Illusion*, Guns a închiriat un avion privat. Nu era un avion pentru firme, ci un

CAPITOLUL 4

Frații și surorile mele mai mari ascultau cu toții rock-and-roll și mulți dintre ei cântau la chitară și voce. Găseai instrumente muzicale peste tot prin casă, în subsol și-n garaj. De când am primele amintiri, îi aud pe Jimi Hendrix, pe Rolling Stones, pe Beatles și pe Sonics tunând în living, la difuzoarele turnului stereo al familiei, o combină muzicală Sanyo pe care fratele meu, Mark, o expediase acasă din Vietnam, după un turneu.

Îmi amintesc că eram fascinat de albumul *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band*. Imaginea de pe copertă îmi reținuse atenția – uniforme de paradă și toate acele chipuri. Iar apoi am început să acord atenție muzicii. Ascultam „Lovely Rita” la nesfârșit, fermecat de felul în care sunau cuvintele, de cadența lor exotică. Eram uimit de modul în care versurile reușeau să conjure în mintea mea o întreagă lume. Am ascultat acel cântec atât de multe ori, încât chiar am ajuns să cred că eu îl scrisesem – dedicat unei fete pentru care am făcut o pasiune în timp ce eram la grădiniță. Muzica avea puterea de a-mi genera în cap imagini și mă ajuta să reduc tensiunea și zgomotul din casă, pe care încercam să le evit.

Un alt frate de-al meu mai mare, Bruce, cânta într-o trupă rock. Purta părul lung, iar în camera sa, pe jos, avea un covor din piele de oaie. Conducea o decapotabilă. Și avea o minunată chitară Gretsch cu șase coarde, goală pe interior, și un bas Les Paul personalizat, pentru stângaci. Bruce susținea mereu show-uri și se întorcea acasă cu povești care-mi consolidau imaginea romantică pe care-o aveam despre rock-and-roll. De asemenea, își făcea timp să mai stăm și împreună, să zdrăngănesc la chitarele lui și să-i pun o groază de întrebări. Pentru mine, toate acestea însemnau foarte mult; fratele meu e mai mare cu 14 ani și sunt sigur că nu o dată l-am călcat pe nervi.

CAPITOLUL 9

La puțin timp după ce am fost concediat de la Black Angus, mi-am găsit din nou o slujbă permanentă, la un birou situat pe o stradă lăturalnică, aproape de punctul în care Hollywood Boulevard se intersecta cu autostrada. Pe față, compania vindea consumabile de birou, dar câteva elemente specifice ale muncii mele m-au pus pe gânduri. O zi obișnuită de lucru însemna, de obicei, un tip cu pistol în dotare, îmbrăcat în trening, vorbind cu un accent est-european greu de identificat, care-mi spunea să conduc un camion ce nu purta un semn anume de identificare între două adrese anonime, situate aleatoriu, în oraș. O.K., asta mai treacă-meargă, dar era o exagerare să numesc „adrese” acele străduțe dosnice, locurile abandonate și pasajele subterane îndepărtate din care porneam sau la care ajungeam cu camionul. N-am întrebat ce se transporta. Cred că, date fiind circumstanțele, n-ar fi fost o întrebare foarte inspirată.

Bătând atât de mult orașul la volan, am început să-mi dau seama cât de segregat era L.A. Mulți dintre colegii mei refuzau să facă „livrări” în Watts¹. Asta m-a dat pe spate. În Seattle pur și simplu nu există locuri în care oamenii refuză să meargă. Și Seattle avea o „zonă de culoare” – Central District – dar lucrurile nu erau delimitate atât de radical cum erau în L.A. Am umblat la școală în Central District. În L.A., oamenii care locuiau în Hollywood nu ieșeau din Hollywood, cei din enclava evreiască din Fairfax nu ieșeau din Fairfax, cei din Watts nu plecau din Watts și nici nu păreau să știe unde e Hollywood-ul. Teama învăluia orașul.

---

¹ cartier din Los Angeles, California, foarte populat, locuit cu precădere de familii tinere, cunoscut odinioară și pentru numărul mare de bande infracționale

CAPITOLUL 16

Cu un cadru juridic ce veghea asupra trupei noastre, dispunând peste noapte de mai mult timp liber și cu portofelul (sau, mai degrabă, cu ghetetele) doldora de cash, era clar că lucrurile s-au schimbat. Mai exista însă o schimbare pe care n-am sesizat-o: utilizarea heroinei în cadrul trupei a început să ia proporții. Și vorbim aici de genul de tipi de la care pur și simplu nu te aștepti să se încadreze în imaginea glam a drogatului amator de rock-and-roll. Slash și cu mine eram într-adevăr mari băutori – dependenți de alcool, putem să-i spunem și așa. Desigur, dacă devii ușor dependent de un anumit lucru, atunci șansele sunt destul de mari să devii cu ușurință dependent și de altele. Bingo. În trecut, Slash mai cochetase cu drogurile, dar după ce am semnat contractul și eram toți cam la același nivel financiar, s-a pus serios pe consum. Iar apoi Steven Adler a făcut la fel. Fuma și crack. Cred că Stevie era dispus să încerce orice care să-i mai estompeze amintirile copilăriei de coșmar. Bietul amărât.

Știam că sunt alcoolic și mă gândeam că mă voi ocupa de această chestiune la un moment dat, cândva în viitor. Acestea erau însă doar gânduri răzlețe și, de fapt, n-aveam cu adevărat niciun plan privind modul în care ar trebui să mă ocup de treaba asta. Chiar și așa, în acea perioadă eram tipul cel mai responsabil din trupă. Beam în fiecare zi, dar cu precădere doar bere. Mai găsisem o chestiune asasină – o centură de campion de box, decorată cu capace de Budweiser. Ca și cum aș fi fost niscăi campion de categoria grea la băut bere. De când cu Bud, Axl a început să mă prezinte la spectacole sub titulatura Duff „Regele Berilor” McKagan.

Axl a continuat să dispară din peisaj cu zilele, datorită temperamentului său instabil. Uneori părea că luase speed, se dădea de pereți; după episoade

CAPITOLUL 23

Am decis că trebuie să-mi acord șansa unui nou început, într-o casă nouă. Am aflat că puteam închiria spațiul de pe Laurel Terrace și să acopăr ipoteca în acest fel, așa că am început să-mi caut un nou loc, în care să nu bântuie fantomele din trecut ale mariajului meu. Sau poate unul poziționat strategic, unde să pot bea mai lesne și să urc apoi la volan, fără riscul de a fi prins.

Mi-am cumpărat un nou apartament în 1990. Era situat tot pe Laurel Canyon, dar de data asta chiar în susul străzii, pe Edwin Drive, pe un promontoriu, cu vedere înspre Dead Man's Curve¹ pe Mulholland Drive. Locul era ceva mai sus pe deal față de vechiul conac construit de Houdini. Aici, pe partea dinspre Hollywood a colinelor, Laurel Canyon era pe atunci un cartier destul de neconvențional, din punct de vedere cultural – cu siguranță, nu era ca Beverly Hills. Numele locului provenea de la un studio deținut odinioară de Stan Laurel, cel din Stan și Bran, iar drumul care ducea în sus și peste Hollywood Hills, prin Laurel Canyon, fusese inițial construit pentru a face legătura cu acel studio. Primele locuințe ridicate acolo au fost conace de vânatoare. Mai târziu, Houdini și Marilyn Monroe s-au stabilit și ei aici, construcțiile au explodat, iar locul a devenit o enclavă propice pentru cultura alternativă. Prin anii '80, reședința Houdini a fost divizată, iar în locul respectiv se stabiliseră o grămadă de hippioți incurabili, care trăiau laolaltă într-o ambianță decadentă.

Existau căi de acces secrete în zonă, așa că puteam evita drumurile principale și polițiștii. Era un lucru important, deoarece-mi era tot mai greu să aștept până

---

¹ denumire pentru un sector de drum în care se petrec multe accidente de circulație

Fratele meu, Mark, a plecat în Vietnam când aveam trei ani. Eu sunt cel care strigă aici din toți bojocii, alături de mama și fratele meu. Această fotografie surprinde una dintre primele mele amintiri.

Împreună cu frații și surorile mele, arătând cât se poate de cool, pentru standardele anului 1972. Eu sunt cel din mijloc, cu tricoul purtând inițialele „UW”.